

Ngày Thứ Năm trung tuần tháng 10 tại Haifa, Do Thái, người tài xế lái chiếc xe ô tô đã cán chết Rachel Corrie tại dải Gaza, làm đổ u tiên ra trước Tòa án lý khai.

Rachel Corrie là một nữ sinh viên người Mỹ, 23 tuổi, thành viên của phong trào “quốc tế hành động”. Cô nhận học một năm ở sang Palestine tranh đấu cho người dân ở đây trước sự đàn áp của chính quyền Do Thái. Ngày 16/3/2003, Rachel bị xe ô tô cán chết, khi cô đang ngay phía trước mũi xe, đang hai tay, và là người tiên phong, của chiếc xe đang tiến tới phá hủy nhà của của người ở Palestine, để xây khu định cư cho dân Do Thái.

Người tài xế lái chiếc xe ô tô là một người Nga, 38 tuổi, định cư tại Do Thái. Ngay khi tai nạn xảy ra, phát ngôn viên của chính quyền Do Thái đã tuyên bố: “chính Rachel Corrie và các đồng chí của cô trong nhóm “quốc tế hành động” phải gánh trách nhiệm về cái chết của cô, vì đã xâm nhập vào vùng đang tranh chấp và tiến thân vào vòng nguy hiểm khi dùng thân mình cản trở xe ô tô đang san bằng các nhà của ở dải Gaza”. Chính quyền Do Thái không kết án người tài xế lái xe ô tô. Hiện nay, anh đang phục vụ tại một công ty thực phẩm Do Thái với chức vụ “đồng công quản lý đồng cơ.”

Trên 4 tiếng đồng hồ trước khi nhúng câu hỏi tại Tòa án, người tài xế được người phía sau một bức màn để che dấu nhân dạng. Tên anh được gọi là “Y” để giữ kín danh tính. Dưới bức màn, người ta chỉ nhìn được đôi giày kiểu thể thao bằng da màu nâu, khoảng số 9. Đôi giày này nằm dưới đồng trên sàn nhà. Khi gặp câu hỏi khó khăn thì đôi giày khẽ nhúc nhích, hoặc đập nhẹ trên sàn nhà.

Người tài xế không định rằng anh chỉ nhớ chút ít về số kiến xảy ra hôm đó. Ngay cả tên cô, anh cũng không đúng: “Rachel....gì đó”. Anh chỉ biết cô là một người Mỹ. Kể từ khi tai nạn xảy ra, cho đến nay là đã 7 năm, anh không hề theo dõi các tin tức diễn biến trên báo chí hay truyền hình. Cho tới 6 tháng trước đây, khi được biết sự kiện ra tòa án lý khai, do gia đình Rachel hỏi tới kiến chính phủ Do Thái, anh ta mới biết đến chú ý.

Trước tòa, người tài xế xe ô tô được quy định rằng khi đó, anh không hề nhìn thấy Rachel đang trước mũi xe, cho tới khi các bên cô ào tới chỗ y tá để bệnh nhân ra. Anh ta cũng không nhớ được đó là lúc nào trong ngày, khi xe ô tô của anh cán qua thân hình Rachel, rồi lùi lại, cán

qua cô thêm một lần nữa.

Joe Carr, một thành viên của nhóm “quốc tế hành động” công tác chung với Rachel tại Gaza đã viết bài tường thuật như sau: Khi đó Rachel mặc áo khoác quần lân tinh màu cam. Cô quỳ xuống đất, cách đầu xe chỉ một khoảng 15 mét, với mười hai tay và gối lên tiếng, giọng như các người chỉ đạo khác đã làm trong ngày hôm đó. Khi xe một tiếng nổ và bắt đầu xúc đất dưới chân cô, Rachel leo lên đất đã đổ sụp cao. Đầu và 2 tay của cô cao hơn hơn tám của công xúc đất. Như vậy thì tài xế nhất định là phải thấy cô rõ ràng. Thế mà, xe một tiếng nổ, làm cô té ngửa về phía sau, ra khỏi tầm nhìn của người tài xế. Rachel kinh hoàng và cố sức lùi, nhưng rồi bị mất. Tất cả chúng tôi chỉ nghĩ, và và tay, và là hết. Nhưng xe một tiếng nổ tiếp cho đến khi thân thể của Rachel nằm ngay dưới phần giữa của xe. Nghe tiếng la hét, người tài xế ngừng lại, và lùi xe ra phía sau, cán qua thân thể Rachel một lần nữa.

Khi nói về xảy ra, Tổng Thống Hoa Kỳ Georges Bush đã lên tiếng đòi hỏi chính quyền Do Thái phải làm sáng tỏ việc này. Thế Tổng Do Thái, Ariel Sharon cam kết sẽ mở một cuộc điều tra sâu rộng, công bằng, và minh bạch.

Giám đốc thi Rachel ngày 24/3/2003 tại Tel Aviv bởi giáo sư Yehuda Hiss, kết luận rằng: Rachel chết là do áp lực trong lòng ngực với các xương sườn, xương sống, xương ngực và xương quai xanh đầu bị gãy, phần bên phải bị rách và xuất huyết trong màng phổi.

Tờ báo Jerusalem Post xuất bản ngày 26/6/2003 ghi lại lời của phát ngôn viên quân đội Do Thái: “Sau những cuộc điều tra sơ bộ và kéo dài, với đầy đủ các chứng cứ và phỏng vấn, chúng tôi kết luận là: “vì Rachel đứng phía sau đứng ghế ngồi đổ nát, nên người tài xế trong xe với tầm nhìn giới hạn, không tài nào nhìn thấy cô. Giám đốc Y khoa chứng thực rằng cái chết của Rachel là do ghế ngồi đổ xuống mình cô, chứ không phải vì xe một tiếng cán qua.”

Lưu ý của gia đình Rachel, ông Hussein Abu Hussein cũng giới thiệu thêm về công người tài xế bằng cách mô tả nhân dạng của Rachel: “1 người con gái cao khoảng 5 feet 8, nặng khoảng 140 lbs, da trắng, đẹp, và mặc áo khoác lân tinh màu cam.” Cha mẹ của Rachel thì nhận định rằng những lời khai của người tài xế này là mơ và thiêu thành thật, khó lòng có thể chấp nhận. Bà Cindy Corrie, mẹ của Rachel phát biểu trong một bài báo: “Theo cùng cách phát ngôn của anh ta, thì hình như suốt 7 năm qua, anh ta không hề bận tâm chút nào về chuyện cán chết người.

Rachel Corrie: Hy sinh cho lý tưởng đấu tranh

Tác Giả: Edmund Senders/ Mai Pháng

Thứ Sáu, 26 Tháng 11 Năm 2010 11:21

Trong khi gia đình chúng tôi, thì cái chết thảm khåc của Rachel khiån chúng tôi đau đớn tång giây, tång phút. Làm sao mà anh ta có thể quên điåc thời điåm xåy ra thảm khåch đó? Nếu tôi có lo nghĩ tåi, thì tôi chắc chắn không bao giờ quên điåc giây phút đó ! Chúng tôi không mong nhång lời khai của ngåi tài xế này đem lại niềm an ủi, nhång từ bao nhiêu năm nay, chúng tôi vẫn mong đợi, vẫn chờ ngåi, điåc biết số thật nói ra từ cửa miệng ngåi đã cán chết con tôi.

Gia đình Corrie muốn điåc nhìn mắt ngåi tài xế lái xe ô tô đó, nhång tòa án không chấp nhån.

Cái chết thảm khåc của Rachel Corrie đã làm rung chuyểnån dư luận thế giới lúc đó. Ngåi dân Palestine từ chối các cuộc biểu tình kết thúc ở Do Thái, và då cao hình ảnh của Rachel. Thủ Tång Yasser Arafat của Palestine gọi điån thoại chia buồn với cha mẹ Rachel. Ông nói: “cô ta là con gái ông bà, nhång cũng là con gái của dân tộc Palestine, và của của tôi nữa.” Arafat cũng hứa sẽ lấy tên Rachel Corrie đặt cho một đường phố ở Gaza (tuy nhiên cho tới nay chưa thực hiện). 30 bài hát điåc viết lên từ khắp nơi trên thế giới để tưởng niệm Rachel. Tuy nhiên cũng có nhång lời phê bình, chånh trích vụ hành động “ông nông nổi, và lập trường ngång hå “nhång kẻ khång bå” của Rachel.

Năm 2008, cha mẹ Rachel từ chối mời buổi lễ tưởng niệm 5 năm qua đời của Rachel tại thành phố West Bank thuộc tỉnh Nablus, Palestine. Có vào khoảng 150 ngåi Palestine, và nhiåu ngåi ngoåi quốc tham dự lễ tưởng niệm này.

Mai Pháng phỏng vấn theo Edmund Senders (SF Chronicle 10/22/10) Wikipedia